

Det hellige ægteskab

Næsteften Guds kirke er ægteskabet den helligste ordning på jorden. Ægteskabet er et helligt mysterium. Stiftet af Gud som den naturlige ramme om vi menneskers liv. For det første som rammen om det gode og fromme kristenliv, hvor vi skal leve af søndagens gudstjeneste i daglig tak til Gud.

For det andet som rammen om mandens og kvindens samliv til gensidig glæde. Og for det tredje som den eneste gode ramme for menneskers seksualitet og for børns undfangelse, opvækst og opdragelse. Alt dette er ægteskabets og familiens oprindelige rolle, før mennesket vendte sig bort fra Gud.

Fordi mennesket er skabt i Guds billede, er vi lige så lidt som Gud alenestående monolitter, nej, vi er skabt til fælleskab, trofasthed og frugtbarhed. Ligesom Gud er treenig som Fader, Søn og Helligånd, således er vi som familie skabt i hans billede til enhed i forskellighed.

Og disse velsignede gudbilledlige funktioner har ægteskabet stadig. Men i den faldne verden, hvor vi nu lever, har ægteskabet og familien fået yderligere en funktion, nemlig som det vigtigste rent jordiske værn mod synden og ondskaben i verden. På den ene side mod synden i mennesket selv. Som et sted, hvor vores herskelyst og begær tæmmes og retledes af Guds gode lov. Men endnu vigtigere har ægteskabet og familien i den syndige verden på den anden side en funktion som et værn mod ondskaben uden for os selv. Familien er en fæstning. En fæstning bag hvilken selv denne verdens svageste og mest ydmygede skal kunne søge tilflugt og beskyttelse mod denne verdens mægtige. Et sted hvor denne verdens fyrster ingen ret har til at blande sig. Først når staten påtager sig familiens og kirkens opgaver, er den for alvor tyrannisk og totalitær. Ja, så er staten langt værre, end de fleste slavesamfund har været det. Kristne mennesker må aldrig føje en sådan tyrannisk, moderlig stat. Kun når familien er stærk og autonom, kan også det enkelte menneske være frit. Kun i familien findes der, ligesom i kirken, et helle for mennesket, et sted hvor vi ikke skal dømmes efter vore evner eller vores status. Et sted hvor vi har ret til at være, og hvor kærligheden skal være uden betingelser. Et sted hvor der ikke forlanges noget af os. Et sted hvor vi blot hører hjemme og har ret til at være.

Når man indgår ægteskab, lover man altså at have samme ubetingede kærlighed til sin ægtefælle, som forældre har til deres børn. Ja, som Kristus har til sin kirke på jorden. Dvs. den kærlighed Jesus havde til verden, da han ofrede sig på korset for sin kirkes skyld, for vores skyld.

Det var ved denne kærlighed, Gud skabte verden, og hvormed han opretholder verden. Den er hele universets mening og mål. Jordisk kærlighed kan derfor kun forstås sandt, når den forklares og belyses af Jesu kærlighedsoffer på korset.

Når vi mennesker lever uden Kristus, gør vi altid noget andet til afguder. Og i vor tid er det især lysttilfredsstillelse, forelskelse, der dyrkes som afgud. I sig selv er det gode ting, men som alt andet godt forvandles disse ting til deres destruktive, dæmoniske modsætning, når de løsrives fra deres rette plads og gøres til det vigtigste i livet, til kirkestatninger. Det kan de ikke tåle. Så bliver kærlighed og begær til narcissistisk selvspejling.

Kun hvor Kristus er til stede, kan ægteskabet få sin rette mening og ses i det sande lys. Derfor skal Kristne ægtefolk også være et lys for verden. Og det skal de i særlig grad være i en gudløs og dæmonisk tid, som den vi nu lever i.

